Ochii își exprimă admirația față de cele văzute și nevăzute

On Octombrie 28, 2022

Nu vei putea să descoperi măreția unui orizont ideal, fără să sesizezi "tremuratul" unei imagini proiectate în memoria unui timp ciclic.

Pentru a surprinde cele mai spectaculoase imagini ale mării ai nevoie de o cameră foto care poate oferi cât mai mulți pixeli într-o imagine. Dar mai ai nevoie de ceva ca să îmbogățești universul artei: trebuie să creezi premisa unei lumi futuriste care este guvernată de o ordine strictă. Căutând să lămuresc acest lucru, o dată cu promisiunea că nu-mi voi modifica prea mult percepția asupra vreunui eveniment prezent, căreia i se alătură conotația unei stări de adorație, dar și regretul pentru trecerea ireversibilă a timpului, privirea mea a luat locul privirii unui iluminist a cărui rațiune creatoare poate să transgreseze tentațiile artificiilor poetice.

Imaginea mării, capturând nu doar simple momente, ci foarte multe detalii, se găsește în secvența de deschidere a ochiului spre sfera de cuprindere a unei reprezentări artistice singulare, a unui mesaj, a unei idei, cum ar fi cazul existenței unei lumi futuriste guvernată de o ordine strict vizuală, lărgind totodată orizontul unei priviri a cărei imaginație este totdeauna pornită la superstiții, la credință în supranatural. Tot ceea ce trăiesc, pasiunile de-o clipă sau lungile obsesii de imaginar, situațiile pe lângă care trec, chiar și fiorul străbaterii unei rupturi de realitate, toate se pierd în spatele unei priviri sceptice și indiferente care parcă vrea să cuprindă într-o singură clipă ceea ce se poate pierde într-un decor prea agomerat.

Şi, totuși, ceva nerostit, derutant, neașteptat, dar cumva esențial, un sentiment ce mă însoțește în permanență dincolo de vederea ochilor, îmi dă peste cap realitatea. De aceea, imaginea din fața ochilor mei pare să "tremure", ca și când ar fi proiectată în memoria unui timp ciclic în care marea devine o oglindă mereu actuală și în afara timpului.

Iar faptul acesta se datorează opțiunii de balansare alternativă a unor elemente vizuale distincte (umbra obiectelor, suprapunerea imaginilor), care nu sunt menite neapărat să înfrumusețeze orizontul, fiecare având o nuanță ușor diferită a aceleiași culori de bază, dar care totuși par a continua o viziune a lumii. Şi viziunea asta îți cere să o înțelegi, să o simți, să o trăiești pe scena propriei vieți, ca spectator activ, experimentând diferite roluri – de la pictor la scenograf, și de la observator la artist.

Leadership: Percepția estetică a imaginilor generate de acuitatea vizuală a ochilor tăi se poate manifesta prin acțiunea de regăsire a unui orizont ideal în care se deslușește profilul unei opere întinse?

O vedeți ce frumoasă e la chip când își oglindește cu duioșie ochii strălucitori în culorile cerului senin de vară? De foarte multe ori, ochii ei denotă caracteristicile tipice ale unei culori relaxante, dar pot fi și variante ale culorii nocturne fundamentale, ce pare să aibă asupra privitorului un rol important în estetica lumii aflată în continuă transformare, tot așa cum pictura pe oglindă transmite putere și îi oferă privitorului un rol activ, care are astfel ocazia să facă parte dintr-o operă de artă.

Da, marea e frumoasă, fiindcă ochii ei captivanți, pe care îi iubesc și îi doresc lângă mine zi de zi, lucind a libertate deasupra valurilor, nu încetează să vadă propria mea realitate.

O revăd apoi cu ochii sufletului, bună, milostivă și plină de dragoste, zile în șir, cu riscul de

a mă scufunda în melancolie, în acea melancolie pioasă, sfântă, ce parcă trezește vederea unui templu măreț, plin de legende, căzut în ruine. Şi ori de câte ori îmi amintesc de valurile mării și aromele care au miros curat, de nisipul alb care face ca marea să pară limpede, îmi dau seama că sunt mai fragil decât nisipul pe care ea îl spală dintr-o suflare. Însăși procesul amintirii este rodul unei simțiri autentice, vii și naturale, întruparea artistică a unui ideal înalt, nu o simplă fotografie artistică de ocazie.

Ei bine, omul a cărei viziune fundamentală se bazează pe aspirație și dorință de reintegrare a diferenței în unitate, va ști să vadă un bob de nisip într-un singur val, pornind de la orice subiect în parte. Va socoti fiecare val, la fel ca fiecare bob de nisip, ca fiind unul și același, unul cu toate în planul absolut. Cu acest prilej, revelația unei noi frumuseți admirată în această apropiere liniștitoare de mare, pe care suprarealiștii o numesc *Esthesis Inisth Argostich* (frumosul ca întâlnire întâmplătoare), se datorează amestecului dintre interpretarea estetică a unei imagini de vis, nostalgice, pline de farmec, și puterea vizuală exacerbată de culori vii, intense, vibrante, care dau viață artei prin sclipiri de lumină.

Leadership: Creația ta exprimă un raport de proporționalitate între efectele a două fenomene opuse care pun în evidență lungimea raționamentului de tip matematic: "micșorare - creștere" ?

Există și un alt mod de a clarifica acest raport de cauzalitate între mare și cer, între dune de nisip și valuri de ocean, mai ales dacă comparăm două științe diferite, cum sunt matematica și muzica. Matematica nu poate renunța la ceea ce este real și va reprezenta de-a pururea doar ceea ce este ideal în spațiu. Pe când muzica, privită ca o manifestare a spiritului, are de asemenea o extindere reală, dar se subordonează mai mult reflecției, includerii în plan artistic, deci profilându-se ca ceva particular și, ca atare, poate fi preluat în planul universalului. Și chiar dacă pictura este o artă a gustului fin, depinzând de lumină și de clarobscur, ea este cu totul ideală dacă se constituie ca obiect al reflecției deschise, sau ca limbaj al spiritului manifestat prin imagini și prin succesiunea de idei.

În acest caz, judecata mea va trebui să ajungă până acolo unde marea întâlnește mângâierea soarelui, ca o expunere a infinitului în finit, pe plan artistic. Iar auzul, ca formă de percepție a vocii șoptite de glasul unei nimfe, prin percepția semnalelor din mediul înconjurător, fiind un simț situat deasupra spiritului de observație, oferă posibilitatea de a recepționa și a interpreta undele valurilor într-o liniște perfectă, mai ales felul cum ele vibrează când sunt lovite de țărm, îngânând maiestosul imn al libertății, al nemuririi, un imn al reconcilierii cu loviturile destinului.

Nu-i așa? Spre deosebire de văz, unde finitudinea sau diferența apar doar ca o alegorie a infinitului, auzul apare acum ca o creștere a acuității vizuale. Auzi mai bine cântecul mării pe măsură ce vezi mai în profunzime orizontul. Dar pentru asta trebuie să adopți o atitudine flexibilă în fața curgerii vieții, fapt care îl face pe un artist să își manifeste personalitatea în timp real, în ideile sale de compoziție, încercând să se regăsească într-un tablou unicat inspirat din evenimente reale. El trebuie să simtă emoția de atunci, senzațiile ce se nasc în sine, pentru a construi un moment de neuitat.

În acest caz, realismul vine să anticipeze unitatea ideală superioară a artistului, care este "frumosul vizionar" în sfera momentelor multiple de admirație a mării, în timp ea ce traversează frontiere îndepărtate...

O creație artistică poate să aibă lungimea raționamentului de tip matematic: "micșorare - creștere" numai dacă elementele constitutive ale experiențelor tale vizuale parcurg traseul stabilit de ideea: între finit și infinit există întotdeauna un câmp de întindere nedefinită.

Nici nu cred că există proporție sau gradație între finit și infinit. Există o pauză absolută, un salt peste spațiul disputei dintre lumină și întuneric, dintre viață și moarte...

Ochii își exprimă admirația față de cele văzute și nevăzute atunci când artistul este în stare să surprindă atât profunzimea unui spațiu mai straniu decât s-ar crede, dar liber cum este marea, cât și întinderea unui orizont în cuprinsul căruia se poate ivi pe neașteptate ceva surprinzător.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-isi-exprima-admiratia-fata-de-cele-vazute-si-nevazute.h